

med Hensyn til den nye militære Ordning. Vi skulle have et Valg paa den, og den Dag, vi have Valg paa denne Sag, er det de danske Vælgere, der skulle fælde deres Dom. Men hvad vilde det have at betyde, dersom Forholdet i Virkeligheden var, at det er Udlandet, der afgør dette Spørgsmaal? Vi skulde altsaa komme ud til vore Vælgere og sige til dem: Nu paa Valgdagen skulle I ganske vist stemme om, hvor meget eller hvor lidt Militærvæsen I ville have i Danmark, men den Stemme, I afgive, faar ingen Betydning, thi det er Udlandet, som i Virkeligheden afgør dette. Nej, jeg tror, at man i Virkeligheden her er kommen ind paa et Omraade, hvor man ikke har fast Grund under Fødderne, og jeg maa i alt Fald for mit Vedkommende kræve ren og klar Besked om dette Forhold, inden Forhandlingen slutter. Det var det tredje af de Synspunkter, som den højtærede Minister efter sine egne Udtalelser har bygget sit Forslag paa.

Dernæst vil jeg opholde mig lidt ved selve de forelagte Forslags Indhold. Jeg skal ikke fordybe mig i Enkelthederne. Spørgsmaalet om den Stilling, som Underløjtnanterne i Reserven komme til at indtage i Sammenligning med den Stilling, Sekondløjtnanterne indtage nu, skal jeg lade ligge. Heller ikke skal jeg opholde mig ved det for nogle meget betydningsfulde Spørgsmaal om den Stilling, Musikken i Fremtiden skal indtage i den militære Ordning. Man kan være større eller mindre Ynder af Messingsuppe, men jeg tror alligevel, at den Ret skulle vi hellere servere som en Slags Dessert og ikke bruge den som en af Hovedretterne i det Maaltid, vi ere i Lag med her. Derfor vil jeg holde mig til Hovedlinierne i det, der foreligger. Det første, der maa tildrage sig vor Opmærksomhed, er den Ting, at de Forslag, som den højtærede Minister har forelagt, indeholde Københavns Landbefæstning. Jeg ved nok, at den højtærede Minister ikke gerne vil have, at det skal kaldes Københavns Landbefæstning. Han sagde forleden, at han nu ogsaa var kommen ind paa den Anskuelse, at København skulde forsvares fra Landsiden lige saavel som fra Søsiden, og der nævnes i hans Forslag, hvor det omtales, hvad der skal gøres, at det er væsentlig felt-fortifikatoriske Stillinger, der skulle støttes af stærkere Værker. Jeg sagde i Gaar, at jeg var ikke sagkyndig, og der var adskillige, der raabte Hør dertil fra en vis Side her i Salen. Jeg vilde ønske, at man med samme Bifald vilde modtage de andre Sandheder, jeg

siger, men jeg trøster mig ikke til, at det vil ske. For Resten er der den Mærkelighed, at der er nogen Forskel mellem den højtærede Forsvarsminister og det, han vil lave her ved København til Landsiden, thi det, den højtærede Forsvarsminister vil have lavet paa Landsiden til Københavns Befæstning, er forberedte, fremskudte Stillinger, siger han. Jeg har den Opfattelse, at hans egen Stilling er i Øjeblikket meget fremskuddt, men ganske daarligt forberedt.

Sagen er imidlertid, at vi ikke faa ordentlig Besked om, hvad det er, der skal laves, ikke den ringeste. Vi faa at vide, at man skal have disse to Fortløje, som skulle gøre det umuligt for en Landgangsarmé i mindre end een Dagsmarch at nærme sig København, og saa faa vi at vide, at der skal laves en Linie over Vedbæk, Furesøen, Søndersø, Porsemosé og Store Vejleaa. Men hvordan denne Linie skal se ud, hvad den skal bestaa af, siger man ikke et Ord om. Man siger ikke, om det skal være rene Jordværker, eller om der i Forbindelse hermed skal være Jern- og Beton-Konstruktioner, om der skal indrettes Gravforsvar eller noget som helst andet. Jeg skal indrømme, at jeg har det Indtryk, at alt, hvad der foreligger, undtagen maaske netop den Sum, der er nævnt, er beregnet paa permanente Stillinger, som man maaske af visse Hensyn har foretrukket at kalde feltfortifikatoriske Stillinger. Det minder mig noget om den Maade, hvorpaa man fra Højres Side i 80'erne omtalte, hvad der skulde laves ved København. Det var to-Etages Udtryk, man da brugte. Naar man talte til den ene Side, sagde man Feltbefæstning, fordi man mente, at det vilde man bedst faa igennem, og naar man talte til den anden Side, var Talen om permanente Anlæg, thi den Side vilde kun kunne tilfredsstilles ved permanente Anlæg. Men lad det nu være, som det vil. En Ting maa dog Rigsdagen have Lov til at kræve, inden man gaar med til at vedtage noget, der har en saadan Betydning og vil koste saa mange Penge som disse Anlæg: At faa ren Besked om, hvad det i Virkeligheden er, der skal laves, og selv om vi ikke ere sagkyndige, selv om man kunde have Lyst til at sige til os: Hvad kommer det eder ved, eders Bestilling er blot at bevilge de Penge, vi skulle have, maa vi dog have Lov til i al Stilfærdighed at indvende, at vi kunde have Lyst til at vide, hvad Pengene skulle bruges til.

Man siger, at den nuværende saakaldte